

Závěrečná reflexe

Audiocafé mi jakožto člověku téměř nepolíbenému audio dokumenty ukázalo svým způsobem nový svět. Do podcastů jsem se zamilovala už před nějakou dobou, vybrané dokumenty mi ale předvedly nový druh uchopení tohoto média i jiný způsob práce, než s jakým jsem se běžně setkávala. Jak už to tak bývá, některé dokumenty mne oslovily více, některé méně. Dohromady ovšem tvořily zajímavý mix témat, přístupů i nápadů, který velmi dobře fungoval.

Pokaždé mne bavila i diskuze, která následovala po poslechu každého dokumentu. Jednotlivé příspěvky jsem si díky nim lépe usadila, dozvěděla jsem se doplňující informace a zajímavosti. Zároveň mě také bavilo porovnávat, jak rozdílně jednotliví lidé k různým tématům, prvkům nebo zpracováním přistupovali a jak na ně reagovali.

Ne jednou jsem u Audiocafé plakala. V takových chvílích jsem byla ráda, že jsem schovaná kdesi na druhé straně virtuálního světa, zachumlaná v dece a teplých ponožkách a mohu si slzet do té míry, abych si daný dokument pořádně prožila. Jedním z nich je samozřejmě dokument *Moje kamarádka Zuzka*, který byl také mezi těmi, které na mě zapůsobily nejsilněji. Vážné téma bylo vyprávěno s lehkostí, nadhledem, dokonce i vtipem. Dokument nebyl zatížený patosem ani různými druhy klišé, a dokonce vyzníval optimisticky. Při poslechu jsem byla naprosto vtažená do silného příběhu, který končí bohužel smutně. Obdivovala jsem hlavní aktérku za sílu a energii, s jakou k nemoci přistupovala, i autorku, která dokument zvládla zpracovat i přes to, že byla se Zuzkou blízká kamarádka. Vůbec jsem se proto nedivila, když jsem před několika málo dny viděla jméno Terezy Rekové mezi oceněnými Novinářskou cenou v kategorii audiovizuální žurnalistiky.

Chtěla bych se krátce zastavit také u dokumentu *Šutry v čokoládě*, který předestírá z mého pohledu velmi originální a zároveň důležité téma. Vztahy otců a jejich dcer, když vyrostou, bývají křehké a složité a je často těžké je udržovat. Asi každý se u tohoto dokumentu zamyslel nad svými rodiči a tím, jestli by podobnou cestu jako Kristýna Břeská zvládl. Autorka byla v *Šutrech v čokoládě* hodně upřímná – bez upřímnosti by ale vytváření tohoto druhu dokumentu nemělo smysl. I tak jsem obdivovala ji i jejího tatínka, že byli ochotní jít takto „s kůží na trh“ a odhalit něco tak intimního a křehkého, jako jsou rodinné vztahy.

Tématu pandemie koronaviru se věnovaly dva dokumenty, *Rok pod rouškou* a *Láska za časů korony*. Upřímně řečeno, měla jsem pocit, že tématu koronaviru bylo v posledním roce prostě moc. U prvního z těchto dvou dokumentů (a zároveň prvního dokumentu letošního Audiocafé) jsem tuto přehlcenost tématem trochu cítila. Naopak *Láska za časů korony* mě dojala, nadchla, a i přes téměř hodinovou stopáž jsem vydržela se zaujetím poslouchat po celou dobu. Z mého pohledu fungoval skvěle způsob, jakým v něm byly jednotlivé příběhy seřazeny a předány. Zároveň tvoří zajímavou mozaiku všech možných situací, které s pandemií přicházely.

Byla jsem ráda i za příspěvek z *Mojí terapie*. Toto téma je mi hodně blízké a jsem ráda, že se o psychických problémech začíná ve veřejném prostoru mluvit více. Stejně jako u mnohých jiných, obdivovala jsem upřímnost všech aktérů, s jakou do dokumentu šli. Líbilo se mi i zpracování tohoto dokumentu, kdy v něm autorka nevystupuje a nechává promlouvat hlavní aktérky – pacientku a terapeutku.

V jiných případech mi Audiocafé nabídlo vzhled do témat, o která jsem se dříve nezajímala, nebo která jsem vůbec neznala. Mezi ně patří *Nesmrtelnost* a *Pohrobky Apartheidu*. Toto vystavování se věcem, které bych si asi sama nezvolila, vnímám jako další přínos celého kurzu. Každý máme desítky, možná spíš stovky až tisíce možností, jaký (nejen mediální) obsah budeme konzumovat. Protože jich je tak nepřehledné množství, je naprosto přirozené, že se do výběru zapojují naše vnitřní filtry, síta, kterými projde jen zlomek toho zajímavého. Často v audio tvorbě sklouzávám pouze k určitému typu děl. V Audiocafé jsem dostala „naservírovaná“ témata, ke kterým bych se sama nedostala, za což jsem byla moc ráda.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem lidem, kteří se na tvorbě Audiocafé podíleli. Jde vidět, že se audio věnují se zápal, který je nakažlivý. Děkuju za tento zápal, nadšení i inspiraci.